ZUZANA HARTMANOVÁ

HOST

KOUŘ SPÁLENIŠTĚ

ZUZANA HARTMANOVÁ

KOUŘ SPÁLENIŠTĚ

BRNO 2026

© Zuzana Hartmanová, 2026
Cover art and illustrations © Veronika Šišková, 2026
Map illustration © Jan Kravčík, 2026
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2026 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3363-3 (PDF)
ISBN 978-80-275-3364-0 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3365-7 (MobiPocket)

Všem, kteří stále vidí
ve světě dobro, za něž stojí bojovat

ZPĚV PRVNÍ
Ztracená dcera Plání

Vítám vás, již věrnosti jste vzorem,
v jejichž srdcích jeden plane ruch.

Vítám vás, vždyť znám tu touhu vaši
mou je též, ba pln jí dálný svět.

Vítám vás; vždyť láska zpět vás nesla
v krásu Plání, jejich niv a vod.

Vítám vás z těch nedohledných luhů,
kde tak mnohý bratr útrap prost.

Píseň na počest ztracené výpravy, již vedl Toghar

Pláně, začátek podzimu 547 druhého accadského věku

Neodvažovala se zatáhnout za provaz vedoucí přes řeku, aby na jeho druhém konci rozezvučela zvon, jímž by přivolala převozníka. Místo toho stála v houstnoucím dešti a snažila se uklidnit prudce tlukoucí srdce. Věděla, že už nemůže couvnout. Ani to neměla v úmyslu — odsud nebylo cesty zpět. Přesto jí najednou scházela odvaha udělat poslední krok, aby se dostala domů.

Kdysi sem patřila, ale nyní o tom pochybovala. Nikdo ji nepřijme s otevřenou náručí, to bylo víc než jisté. Doufala, že ji sigur alespoň vyslechne. Jak pak naloží s tím, co mu musí říct, už bude na něm.

Dotkla se koženého váčku u pasu — cinkot zlatých kroužků jí pomáhal uklidnit rozjitřenou mysl. Stejně tak jí důvěrně známá váha pečlivě zabalené sekery na zádech přidávala tolik potřebnou jistotu.

Stačí jen zatáhnout…

Na druhém břehu se mezi provazci deště objevila postava. Jakmile si Uny všimla, dala znamení někomu dalšímu a během chvilky k řece přišla menší ozbrojená skupina. V jejím čele kráčel mohutný minotaur s tmavou srstí. Pokynul dvěma válečníkům ze svého doprovodu a ti vyrazili spolu s převozníkem k voru u mola. Zanedlouho už se plavidlo blížilo Uniným směrem. Jeden z minotaurů pomáhal

převozníkovi udržovat vor ve správném směru za pomoci silného lana nataženého přes celé koryto řeky.

Una nevěděla, jestli má být ráda, že ji náhoda zbavila nutnosti učinit konečné rozhodnutí, které ji postrčí na poslední úsek cesty, nebo by ji to mělo spíš znervózňovat. Něco jí říkalo, že tohle není přijetí, jemuž se běžně dostává poutníkům. Zajisté, mimo Pláně se nepohybovalo příliš mnoho minotaurů stojících o návrat do své domoviny — většinou měli k odchodu pádné důvody. Přesto si nemyslela, že by kdokoliv z nich představoval takové nebezpečí, aby ho čekalo ozbrojené přivítání. Z celé situace se jí ježily chloupky na zátylku, ale věděla, že nesmí dát najevo nejistotu — měla právo tu být. Alespoň v to doufala.

Vor přirazil k molu. Starší z dvojice se neustále rozhlížel. Jeho neklid se záhy přenesl i na Unu a ona jen s vypětím sil odolala pokušení ohlédnout se, aby zjistila, co tak strašného minotauři vyhlížejí. Sevřela pevněji bojovou tyč, na jejímž konci měla přivázané šamanské chřestidlo, aby nedala najevo nervozitu.

Přistoupila k voru a nedůvěřivě se na něj zadívala. Minotauři si ji měřili podmračenými, podezřívavými pohledy. Mladší z nich, s pískově zbarvenou srstí, věnoval přehnanou pozornost jejím kroužkům cti. Una nepochybovala, že ho zaujal nejen materiál — bronz namísto tradičního zlata —, ale především vyryté symboly, ačkoliv zdaleka nemohl přečíst všechny.

Nakonec jí ale přece jen nabídl ruku, Una ji přijala a překročila úzký pás vody. Jakmile se ocitla na palubě, převozník rychle odrazil.

Una přemýšlela, jak může být řeka hluboká. Představa, že má pod kopyty temnou, chladnou vodu, od níž ji dělilo jen několik svázaných kmenů, v ní vyvolávala tíseň. Minotauři nepatřili k dobrým plavcům — byli těžcí a neohra-

baní. Kdyby se cokoliv zvrtlo, živel by ji během mrknutí oka pohltil.

Čím déle sledovala ubíhající řeku, tím víc se jí zmocňoval pocit, že klesá do jejích nekonečných hlubin.

Hladina se nad ní zavře, do kostí pronikne chlad. Hledí průzračnou vodou vzhůru ke slunci, jež se zdá nekonečně daleko, a přitom má pocit, že stačí natáhnout ruku a dotkne se ho. Její kopyta se boří do oblázkového, podivně se třpytícího dna, tlak na hrudi sílí a ona se touží nadechnout. Topí se. A pak se nad hladinou objeví stín…

Když si válečníci všimli, jak Una upřeně hledí na říční hladinu a oči jí postupně zlátnou, vyměnili si znepokojené pohledy. Jakmile přirazili ke břehu, oddechli si.

Una si v první chvíli neuvědomila, že vor už se nepohybuje, rychle se ale probrala z krátkého transu a kývla na oba minotaury.

„Děkuji." Zdálo se jí, že má hlas z dlouhého nepoužívání stále podivně ochraptělý, přestože strávila nekonečná zvonění tím, aby si ho řádně procvičila — tady ho bude potřebovat.

Nedopřála si další váhání a vystoupila na nízké molo. Stlučené kulatiny byly kluzké deštěm. Nadhodila si na ramenou neuměle svázaný tlumok, který stejně už na první pohled prozrazoval, že se v něm skrývá zbraň. Pak udělala několik posledních kroků, jež ji dělily od břehu — od jejího domova —, a stanula tváří v tvář uvítací ozbrojené skupině.

Do popředí vystoupil vysoký minotaur, jehož si všimla už prve. Jeho srst nebyla jen tmavá, byla ebenově černá. Hleděl na ni pronikavě modrýma očima, které v jeho tváři působily jaksi nepatřičně. Z jeho výrazu Una usuzovala, že se mu dvakrát nelíbí, co vidí. Přistoupil k ní o několik kroků blíž a ona si s jistou bázní uvědomila, o kolik je vyšší — nesahala mu ani po ramena. Musel mít přes osm stop.

„Kdo jsi a co tu pohledáváš?“ zeptal se nepřátelsky. Soudě podle tónu hlasu, byl zvyklý dostávat, co chtěl.

Una podobný dotaz čekala a měla přichystanou odpověď, ale veškerá příprava byla rázem zapomenuta, protože ji zradil hlas.

„Potřebuji mluvit se sigurem,“ dostala ze sebe nakonec a do špiček uší se jí nahrnula krev z vědomí, jak roztřeseně zněla. Rukou bezděčně zalétla k váčku u pasu a válečníkovi tenhle drobný pohyb neunikl.

Nesnažil se ani skrýt pohrdání, když se s pohledem upřeným na její kroužky cti zeptal: „Co může vyvrženec jako ty chtít sigurovi?“

Obrňovala se proti tomu celé dlouhé míle, kdy kráčela Calahem směrem k hranicím Plání. Neznají ji ani její životní příběh, a i kdyby znali, nezajímali by se o něj. Minotaurům záleželo jen na jediném, na kroužcích cti. Ty její nebyly zlaté — a nikdy nebudou, protože nevyrostla na Pláních —, tím pádem v jejich očích nemůže získat potřebnou vážnost. Dřív nebo později zpochybní i její čest, tak jako teď její původ. Mohla být ráda, že ji vůbec převezli na druhý břeh. Ale i když to čekala, válečníkova slova se do ní bolestivě zařízla, až ji to samotnou překvapilo — stejně jako její drzá odpověď.

„Pokud nejsi sigur, což nejsi,“ zabodla pohled do jeho odhalené hrudi, prosté jakéhokoliv důstojnického znaku, „tak ti po tom, co chci říct náčelníkovi spojených klanů, nic není.“

Jeden minotaur a šamanka, doposud stojící za černým, sevřeli pevněji zbraně a udělali několik kroků směrem k ní. Stačil ale jediný pohyb válečníkovy ruky a oba se zastavili.

„Odpověz na otázku,“ vybídl ji znovu. Una mlčela, ačkoliv jí bylo jasné, že si tím jen těžko získá jeho důvěru. Vybavilo se jí ale jedno lidské úsloví: *Na hrubý pytel hrubá záplata*. Možná není jednou z nich, ale podobné chování si nemusí nechat líbit.

V tu chvíli je přerušily vzrušené hlasy.

Deštěm k nim běželo strakaté minotauří mládě.

„Pane, pane! Už se přebrodili!“

Válečník střelil pohledem k Uně a pak kývl na své společníky.

„Vithargu, Acho, odveďte ji do středové chýše. Teď na nějakou drzou minotaurku nemám čas.“ S těmi slovy následoval mládě, aby si poslechl, co mu přišlo říct.

Oba oslovení minotauři se vyzývavě podívali na Unu. „Budeš dělat potíže?“

„Proč bych měla?“

Achanea se pochybovačně ušklíbla, ale nakonec vyrazila k vesnici. Una ji následovala a celé procesí uzavíral Vitharg. Una si zřetelně uvědomovala, jak je její doprovod napjatý — patrně od ní očekávali nějaké úskoky. Neměla důvod je napadat, což samozřejmě nemohli tušit. Klíčilo v ní podezření, že nepokoje panující mezi minotaury, o nichž jí vyprávěl Nerghan, možná dospěly mnohem dál, než se její učitel domníval. Jistě, na ty, kteří se vrátili z accadských zemí, se vždycky hledělo skrze prsty, ale natolik nepřátelské přivítání, jakého se jí dostalo, se Uně zdálo přehnané. Všichni měli očividně z něčeho strach. Una se proto rozhodla nerozdmýchávat jejich podezření a obavy a dávala si záležet, aby nedělala pohyby, které by mohly vyvolat jakékoliv agresivní reakce.

Skrze déšť se nedaly dobře rozeznat detaily, ale i tak bylo patrné, že chýše, v nichž minotauři přebývali, působily bytelně. Šlo nejčastěji o sruby s doškovou střechou, ale zahlédla i pár zděných příbytků. Vždycky si svůj národ představovala trochu primitivnější. Jistě, Nerghan jí vyprávěl, že dnes již kočuje jen pár velkých rodin, ale v paměti jí uvízly především příběhy z dávných dob, kdy si minotauři nosili své živobytí na zádech. V představách tak vždycky vídala válečníky a šamanky žijící v ohromných stanech ze

sešitých, pestře pomalovaných kůží, kteří po večerech tančili kolem ohně. Jenže zdejší obydlí se lišila od těch lidských snad jen svou rozložitostí — připadala si, jako by kráčela ulicemi nějakého mowackého města. Déšť její dojem ještě umocňoval, jak stíral drobné rozdíly.

Prošli skrze náměstí, jehož středu dominovala socha klečící Tyrinae a několika mláďat. Una si s jistým uspokojením všimla, že Tyrinae má vlídnou tvář a vyzařuje z ní laskavost, jakou si představovala. Z nepochopitelného důvodu ji to uklidnilo. O něco dál pak stála deset stop vysoká socha Taura. Bůh byl zobrazen nejspíš ve chvíli, kdy s nesmiřitelným výrazem vynášel soud nad nějakou zbloudilou duší. Provazce vody stékající mu z ramen a přes kopyta na zem ho činily ještě zlověstnějším. Mírná, drobná bohyně a patronka šamanek v tu chvíli působila o to přátelštěji.

Achanea se zastavila před dlouhou budovou na kraji náměstí a pokynula jí směrem ke vchodu.

Una odhrnula dlouhý závěs nahrazující dveře a vstoupila do středové chýše. Ocitla se v jediné místnosti — lidé by nejspíš řekli hodovní síni —, kde na zemi a na lavicích u stěn seděly desítky minotaurů. Vitharg ji postrčil hlouběji do útrob budovy, aby se on i Achanea schovali před protivným deštěm.

Na rozdíl od lidských zvyků nestála nikde židle určená vůdci vesnice. V chýši plála tři ohniště, na nichž se vařilo. Z vůně jídla Uně zakručelo v žaludku. Na celém výjevu jí bylo cosi povědomého. Nešlo jen o vyřezávané krovy a vepřovicové cihly. Mohlo za to i přítmí a přítomnost hutného kouře, který větrací otvory ve střeše nedokázaly zcela nasát.

V chýši visely dva velké lustry z jeleního paroží obestavěné svíčkami. Čich Uně prozradil, že jsou z vosku, a ne z loje — podobná vymoženost, kterou znala od lidí, ji překvapila ještě víc než zděné domy. Kombinace pachů

a vjemů dohromady tvořila nezaměnitelnou atmosféru ťukající na — prozatím pevně uzavřená — dvířka její paměti.

Vůně pálených bylinek, vlnící se kouř, kopyta bušící do hliněné podlahy, zvuky bubnů a píšťal…

Nepochybovala o tom, že v podobné budově nestojí poprvé, ale nic víc si nedokázala vybavit.

„Tváříš se, jako bys nikdy neviděla pohromadě tolik minotaurů," pronesla na její adresu kousavě Achanea. Hnědavě zbarvená šamanka s vlasy sepnutými ostře vyhlížejícími jehlicemi nemohla tušit, že není daleko od pravdy.

Una na to nic neřekla a následovala Vitharga dál do útrob chýše. Tváře přítomných se k ní pomalu otáčely a hovor utichal, jak všem docházelo, že je cizinkou. Jakmile si ale vesničané všimli jejích kroužků, opět se odvraceli, většinou znechuceně. Jen ti největší zvědavci se po ní ohlíželi i ve chvíli, kdy ji Vitharg s Achaneou usadili na lavici k jednomu ze stolů.

Una opřela bojovou tyč o stěnu, ze zad sundala těžký tlumok a položila ho vedle sebe na zem. Pak přes něj přehodila promočený cestovní plášť, který si koupila v Edrei. Byl jí sice krátký, ale za chladných nocí a větrných dní během cesty Calahem odvedl alespoň částečně svou práci a udržel ji dostatečně v teple. Nakonec si přetáhla přes hlavu popruh menší brašny, v níž měla uložený šamanský bubínek a další předměty drahé jejímu srdci, a položila si ji na klín.

Zatímco Achanea odešla pro jídlo, mladý válečník se posadil na robustní třínohou židli naproti Uně a pozorně ji sledoval.

„Copak jsi nikdy neviděl zjizveného minotaura?" zeptala se. Vithargovi její narážka neušla a zamračil se. On sám neměl skoro žádné viditelné šrámy, o rituálních jizvách nemluvě.

„Jasně že viděl, ale ne takhle. Je to… nevkusné." Ačkoliv se snažil, v hlasu mu nezaznívalo ostří, které by jeho

slovům dodalo zamýšlenou váhu. Una ho ale pořádně nevnímala, sledovala okolí. Nedaleko nich stálo další božské sousoší Taura a Tyrinae. Tohle bylo menší než sochy na náměstí. Dávalo vyniknout tomu, jak je minotaurka oproti svému druhovi drobná.

Za chvíli se vrátila Achanea a nesla tři misky se silným vývarem, jednu měla položenou na předloktí. Postavila misku i před Unu, která se na ni podezíravě zadívala.

„Pro Taurovy rohy, nechci tě otrávit," vyjela na ni zlostně Achanea.

Una pokrčila rameny, vzala si nabízenou lžíci a pustila se do jídla. Polévka byla hustá, se spoustou zeleniny a zvěřiny. Una s překvapením zjistila, že je také příjemně kořeněná. Zhltla svou porci během pár okamžiků.

Když si toho Achanea všimla, něco nesrozumitelně zamručela, vyškubla Uně misku z rukou a za chvíli se vrátila s další porcí. Una na ni vděčně kývla.

„Třeba nám s plným žaludkem odpovíš na naše otázky," zkusila to šamanka.

„Na to bych nesázel," oponoval jí Vitharg. V přítmí chýše vypadala jeho srst tmavší, než ve skutečnosti byla, a jeho oči získaly zlatý nádech, ačkoliv Una věděla, že jde jen o hru světla.

Achanea se zaškaredila: „Však Barghan zjistí, co jsi zač."

Jako by ho šamanka svými slovy přivolala, ve vchodu se zjevila mohutná postava černého minotaura. Na srsti se mu leskly kapky deště.

Okamžitě si získal pozornost všech přítomných v chýši.

„Horalé se přebrodili šest mil proti proudu Plorty a míří naším směrem. Do dvou zvonění tu budou."

V rozlehlé místnosti se strhl halas, jak vesničané začali spokojeně křičet, případně bouchat pěstmi do stolů. Barghan zvedl ruku a všichni se postupně utišili. Unu napadlo, že je možná vůdcem vesnice nebo přímo náčelníkem kmene

na tomto území. Ale k tomu mu chyběly znaky na hrudi — tedy za předpokladu, že se tenhle zvyk za dobu Nerghanova vyhnání nezměnil. Umínila si lépe prozkoumat jeho kroužky cti, až k tomu dostane příležitost.

„Barbarů jsou čtyři desítky a jsou po zuby ozbrojení. Zdá se, že tentokrát by to mohla být pořádná zábava!“ Když se usmál, ve tváři se mu blýskly zuby. Una z jeho výrazu cítila touhu po boji.

Chýši opět naplnil spokojený dupot a křik. Vidina nadcházejícího střetu všechny nabudila. I Una cítila, jak se jí začíná zrychlovat tep. Pocítila nutkavou potřebu dotknout se Nerghanovy sekery — *její* sekery. Pohladit chladné, pečlivě zdobené listy, sevřít v mozolnaté dlani topor a slyšet zpívat vzduch kolem dokonale nabroušeného ostří. Jen se značným sebezapřením se nenatáhla po svém tlumoku.

Barghan mezitím zamířil k nim. Vitharg mu uvolnil místo naproti cizince a přinesl si novou židli. Když se černý minotaur posadil, k Uně navzdory okolním pachům dolehla těžká vůně jeho pižma. Všechno na něm ji utvrzovalo, že je to rozený vůdce, přesto nikde neviděla žádné vůdčí symboly.

„V suchu, teple a s plným žaludkem možná budeš o něco sdílnější,“ zamručel.

„Jmenuji se Unifarea.“

Přikývl. „Já jsem Barghan, tohle je Achanea a Vitharg,“ dodal, jako by to Una ještě nevěděla.

„Jak jsem již řekla, potřebuji mluvit se sigurem.“

Barghan se zamračil. „Jak jsem se již ptal: Co mu chceš?“

„Myslíš si, že někdo žijící mimo Pláně mu nemá co říct?“

Pokrčil rameny. „O okolní dění se zrovna nezajímáme.“

„Možná je načase to změnit.“

Barghan si založil ruce na prsou. „Podle tvého věku odhaduji, že ses narodila někomu, koho vykázali. Děti nenesou hříchy svých rodičů, alespoň ne zcela. To je jediný důvod, proč jsem tě na místě nezabil, když jsi vystoupila

z toho voru. Přestože už jen za tu drzost nosit kroužky, na něž nemáš právo, jsem to mohl udělat. Co na nich vůbec máš?“ zeptal se a natáhl se po nich.

Jeho ruka ale k minotaurčiným rohům nedoputovala. Una sevřela Barghanovo zápěstí — s větší silou, než by od někoho jejího vzrůstu čekal — kousek od svého obličeje.

Tvář se jí zkroutila vzteky, když zlobně zasyčela: „Sáhni na mé kroužky a přijdeš o prsty.“ Pak ho pustila.

Barghan překvapeně stáhl ruku zpět. Přikývl a v očích se mu mihl stín uznání. „To je fér.“

Znovu si mladou minotaurku prohlédl. Nemohlo jí být víc než dvacet let, přesto už na svých kroužcích stihla nasbírat úctyhodnou řádku symbolů. Většinu z nich nedokázal v šeru chýše rozluštit. Tvář i paže měla posety rituálními jizvami. Všechny už zbělely, některé i částečně zarostly kaštanovou srstí, podle čehož usuzoval, že je má od dětství. Nepochyboval o tom, že i zbytek jejího těla nese podobné známky týrání — při takovém množství jizev na situaci nedokázal pohlížet jinak. Nikdo příčetný by přece něco takového neudělal mláděti! Aby setřela dojem, že se jí to stalo nedobrovolně, a vyhnula se případné lítosti, dozdobila se i jinak. V každém uchu měla několik náušnic, tři kroužky v čumáku a nosila i celou řadu kostěných ozdob a korálků zapletených ve vlasech.

„Chceš mluvit se sigurem a neřekneš proč, dobrá. Prozradíš mi alespoň, co tě přivádí zpět na Pláně, nebo je to také tajemství?“

„Přivedla mě válka,“ odpověděla prostě a zahleděla se přitom Barghanovi do očí. Trojice minotaurů ztuhla — její slova je viditelně zaskočila.

Do chýše vstoupila skupina šamanek s velkými mísami. Černý se po nich ohlédl, načež znovu promluvil k Uně.

„Počkáš tady,“ nakázal jí zamračeně. „Až to s horaly vyřídíme, promluvíme si. Žádné výhrůžky a polovičaté odpo-

vědi. Chci vědět, jak se vyvrženec jako ty dostal k takovým zprávám."

Pak následoval své společníky do středu místnosti k šamankám. Všichni minotauři si postupně nabírali z mís barvu a kreslili si s ní po těle válečné symboly. Una celou řadu z nich poznávala. Měla je nesmazatelně vryté do kůže.

Barghan se po ní už znovu nepodíval, stejně tak Achanea s Vithargem. Ani je nenapadlo, že by se mohla sebrat a odejít. Naprosto spoléhali na to, že poslechne příkaz černého.

Kdyby využila příležitosti a zmizela, riskovala by Barghanův hněv — a něco jí říkalo, že by to od ní nebylo moudré. Jistě, pohrdal jejím původem a byla na něj drzá, ale pochybovala, že jeho nepřátelství pramenilo z něčeho tak přízemního. Zároveň to ale neznamenalo, že s ním do budoucna nemůže být rozumná řeč. Nepředstavovala si sice svůj příchod na Pláně v jasných barvách, ale tady byla během několika okamžiků vržena do něčeho, čemu absolutně nerozuměla. Barghan v ní očividně spatřoval hrozbu a ona netušila proč.

Během jednoho zvonění ve středové chýši osaměla. Válečníci a šamanky se společně vydali do ulic bránit vesnici před nájezdníky. Někdo z nich možná zahyne, ale Una o tom pochybovala. Pro minotaury i horaly představovala podobná přepadení svého druhu sport — alespoň dle Nerghanových slov. Barbaři se snažili získat trofeje v podobě rohů s kroužky cti. Minotauři se jim v tom snažili zabránit. Docházelo k těžkým zraněním i úmrtím, ale většinou horalé odcházeli po svých. Poražení, zostuzení, ale živí. Víceméně. Minotauři si libovali v boji, ne v zabíjení. Dokázali ocenit dobrého soupeře stejně jako kvalitní duel. Občas se samozřejmě mezi barbary objevila skupina fanatiků, kteří vyplenili vesnici, ale šlo spíš o výjimky. V takovém případě nicméně minotauři neznali slitování.

Una se zvedla z lavice, vzala si z brašny bubínek a přešla k sousoší v čele místnosti. Dřevo, z něhož byl vytesán Taurus, někdo namořil, takže vypadalo skoro černé. Tyrinae oproti němu zářila — stejně jako ve skutečnosti. Věčné protiklady, dokonalé souznění, perfektní harmonie. Una v nic z toho nevěřila, přesto vždycky pociťovala k šamanské bohyni respekt. Nezpochybňovala její existenci — koneckonců skoro denně využívala její dary —, jen nevěřila v onu slibovanou dokonalost.

I teď se jí na tomhle místě, dokonce na samotném Barghanovi, něco nezdálo. Měla z vesnice divný pocit.

Ještě chvíli zkoumala sochu Tyrinae, jako by jí mohla poskytnout odpovědi na otázky, které ještě Una sama nedokázala přesně zformulovat. Pak před bohyni poklekla a rozprostřela své smysly do okolí.

Zkusmo udeřila špičkami prstů do napnuté kůže bubínku. Nástroj vydal příjemně hluboký zvuk. Pomalu začala vyklepávat rytmus, jenž se jí rodil hluboko v kostech. Spolu s tóny naplňujícími chýši se k ní začal stahovat i kouř z ohnišť. Vířil kolem ní a obtáčel ji. Halil ji do přízračného oparu, skrze který k ní promlouvala bohyně. Siluety vyřezané v krovech na ni shlížely a šklebily se. Una přidala na tempu. Tep se jí zrychloval, dech se krátil. A pak najednou všechno ustrnulo. Zvrátila hlavu, oči přetékající zlatem propůjčené moci, a nechala Tyrinae, aby jí zaplavila mysl vidinami.

Od vchodu ji fascinovaně pozoroval Barghan. Měl podezření, že by se cizinka mohla pokusit pláchnout, a chtěl ji pro jistotu zkontrolovat, ačkoliv to znamenalo, že nebude v předních liniích bojů proti horalům. Když ale viděl, jak Una pokleká před božským sousoším, v rukou bubínek, neodvažoval se ten okamžik narušit. Cítil, jak kolem víří energie, a měl dostatek respektu k Tyrinae i Taurovi, aby je nechal si s Unifareou v klidu promluvit. Nyní už nemohl pochybovat o tom, že je plnohodnotnou šamankou, ačkoliv

si to ještě před zvoněním při pohledu na její kroužky odmítal připustit.

Když začala hrát, něco v Barghanově nitru odpovídalo na tóny linoucí se z jejího nástroje. Vtěsnala do hudby strach, bolest a příslib tajemství. Obzvlášť poslední přísada ho velice lákala.

Proč se tady dívka objevila zrovna teď, když se rozneslo, že byl v okolí spatřen bezrohý minotaur vyprávějící podivné zkazky staré víc než dekádu? Kde vzala kroužky cti — kdo z vyvržených mohl mít tolik drzosti, aby jí je dal? Proč chtěla mluvit se sigurem? Co skrýval váček u jejího pasu? A proč, u Taurových kopyt, zmiňovala válku zrovna teď, když Barghan přišel o tři muže během přepadení Utgharovými stoupenci? Kdo vlastně vůbec byla Unifarea?

Aniž to zamýšlel, oči mu začaly žhnout a pozvolna se v nich objevovaly zlatavé tečky. Hudba přitahovala jeho moc a zdálo se mu, jako by se kouř měnil do podoby bohyně, která mu vyjevila část toho, co ukázala Uně: vesnickou studnu a trojici mrtvých minotaurů. Jakmile si uvědomil, co se děje, stiskl pevně víčka, jako by tím mohl umlčet síly deroucí se na povrch.

„Teď ne, ksakru," zaklel polohlasně a křečovitě sevřel topor bojové palice.

Když oči znovu otevřel, Una už stála u lavice a strhávala z bojové tyče šamanské chřestidlo. Černého minotaura si všimla až ve chvíli, kdy se ocitla pár kroků od vstupního otvoru — v šeru ho úplně přehlédla.

„Kam si myslíš, že jdeš?" obořil se na ni.

„Je to past."

„Naši zvědové jsou spolehliví. Nemusíme se bát, že by horalé něco chystali."

„Nemluvím o nich," odtušila a prosmýkla se kolem něj ven. Už padl soumrak a náměstí osvětloval oheň, který kdosi rozdělal. Když se nechala převézt přes Plortu, muselo

být mnohem později, než se domnívala — pošmourné počasí ji zmátlo. Naštěstí alespoň přestalo pršet. Všechny cesty ve vesnici ale i tak připomínaly bahnité řečiště, a když se Una poklusem vydala tam, kam ji vedla bohyně, podkluzovaly jí kopyta.

Barghan vyrazil za ní. Zprvu ji chtěl zastavit, ale zlaté tečky v jejích očích ho od toho odradily. K mladé šamance promlouvala bohyně a Una očividně věděla něco, co jemu unikalo. Jestli ho poslední roky, kdy minotauři čelili bratrovražedným sporům, něco naučily, pak aby nepodceňoval žádné zdroje informací. Ani ty, které na první pohled mohly působit spíš nespolehlivě.

Směrem od severního okraje vesnice k Uně doléhal hluk boje — horalé již dorazili. Nevěnovala tomu pozornost a místo toho pospíchala tam, kam ji táhla intuice. Ocitla se na dohled posledních stavení vesnice, dál se rozléhaly už jen lány vysoké vlnící se trávy. Za poslední linií domů se tyčila další ohromná socha. Nebyla tak vysoká jako Taurus, ale bělostné dřevo, z něhož byla podoba bohyně vytesána, zářilo i v nastávající noci — jako by z něj vycházel vlastní jas.

Una zabořila dlaň do bláta před sochou a na okamžik skrze spojení pocítila otřesy půdy pod desítkou kopyt.

Takhle ji zastihl Barghan.

„Co to děláš?“ zeptal se, když se k němu Una vracela. Místo odpovědi mu rukou ušpiněnou od bahna zamazala válečné znaky, které si nakreslil na hruď bílou barvou. Pak ho postrčila za jednu z chýší, aby na ně nebylo vidět od trávového moře, a položila si prst na rty v odvěké pobídce k mlčení.

Černý sice její počínání nechápal, ale už se na nic nevyptával. Za tu chvilku pochopil, že téhle minotaurce je úplně ukradené, kým je nebo kým by jednou mohl být. Nebude odpovídat na jeho otázky ani se zodpovídat ze svých činů.

Netrvalo dlouho a dolehlo k nim opatrné našlapování a vrzání kůže. Někomu, kdo by neměl zburcované všechny smysly a nečekal na známku čehokoliv podezřelého, by tak nepatrný zvuk mohl snadno uniknout.

Během několika úderů srdce se kolem chýše, v jejímž stínu se krčila Una s Barghanem, proplížila dvojice minotaurů pomalovaná rudými barvami. Když dostala znamení, následovala je druhá dvojice. Una ucítila, jak se Barghan za jejími zády napjal a chystal se vyrazit. Položila mu ruku na hruď, aby ho zadržela.

Chvíli nato kolem chýše prošel ještě jeden válečník třímající velkou palici. Teprve tehdy Una spustila ruku a kývla na Barghana.

Válečník vykročil ze stínu a zahvízdal. Minotaur s palicí se otočil, jen aby ho vzápětí poslala k zemi rána, jíž mu Barghan uštědřil. Pokusil se zvednout, ale černý mu to dalším úderem důrazně rozmluvil. Zapraštěly kosti a pod nezvaným hostem se začala rozlévat kaluž krve.

Una se rozběhla. Jeden z minotaurů se k ní otočil ve chvíli, kdy do něj plnou vahou vrazila. Společně padli na zem. Šamanka ho udeřila pěstí a přerazila mu čumák. Popadla ho za rohy a dvakrát mu uhodila hlavou o zem. Odkulila se z napůl omráčeného minotaura právě včas, když se po ní další z nájezdníků ohnal tyčí. Postavila se mu tváří v tvář a následující útok vykryla vlastní zbraní. Když viděla, že se k nim blíží Barghan, kývla na něj, otočila se a pustila se za zbylou dvojicí. Ta se — nyní již beze snah o skrývání — rozběhla směrem k hlavnímu náměstí.

Barghan pochopil, co po něm Una chce, a vrhl se na nájezdníka, který šamanku ještě před chvílí ohrožoval. Měl prvotřídní výcvik, takže minotaura rychle zneškodnil — překvapilo ho, jak mladý jeho protivník byl. Pak se vydal za Unou.

Když ji spatřil, zapřemýšlel, zda vůbec potřebuje jeho pomoc. Ještě nikdy neviděl žádnou šamanku takhle bojovat.

Vykryla útok, který by jí jinak rozdrtil průdušnici. Švihla vlastní tyčí a udeřila nepřítele do spánku. Vzápětí ho praštila do žaludku a donutila ho zlomit se v pase. Minotaur pustil svou tyč.

Una se vrhla na zbylého nájezdníka, který se do té doby lopotil s něčím u studny. Když viděl blížící se nebezpečí, ohnal se po Uně dlouhým kopím.

Šamanka ukročila stranou a úderu se vyhnula. Vzápětí nepříteli prudkou ranou přerazila zápěstí. Mohl bojovat jen jednou rukou a nebyl tak obratný. Una toho snadno využila. Sehnula se pod jeho rozmáchlým útokem a z podřepu prudce bodla ostrým koncem tyče nad sebe. S dokonalou přesností zasáhla měkké místo pod čelistí. Když zbraň vytrhla z rány, vyřinula se z ní horká světlá krev a zkrápěla Uně obličej. Minotaur se vzápětí skácel k zemi.

Když se šamanka zvedala, dostala úder do zad. Klopýtla, ale dalšímu útoku se stačila vyhnout. To už k ní běžel Barghan. Než se však dostal do potřebné blízkosti, Una protočila tyč a uštědřila s ní minotaurovi ránu přes loket. Kloub se pod silou úderu roztříštil. Nájezdník zařval bolestí a znovu upustil zbraň. Una zabodla naostřený konec své tyče do země, zapřela se o ni a kopla soupeře do hrudi. Zapraskala žebra a minotaur se zhroutil na zem. Una neváhala a prohnala mu okem ostří.

Barghan na ni nevěřícně zíral. Věděl, že šamanky dokážou bojovat, sám to kolikrát viděl. Ještě se ale nesetkal s minotaurkou, která by způsobila takový masakr — navíc očividně bez větší námahy.

Una přiklekla na zem vedle mrtvol. Kousek od studny ležela hliněná nádoba. Opatrně z ní vytáhla špunt a přičichla si k jejímu obsahu.

Zhnuseně nakrčila čumák. „Chtěli otrávit studnu.“ Podala nádobu Barghanovi, který si ji opatrně vzal.

Měl by si už zvyknout na podlé úskoky utgharovců, ale pořád to nedokázal. Míra jejich pohrdání *Kodexem* byla naprosto nepochopitelná. To ale možná bylo jádro celého problému — mnoho z nich stále nedokázalo uvěřit tomu, že by minotaur byl schopen lži a mrzké zrady. Takový čin se nacházel daleko za hranicí chápání všech obyvatel Plání. Šlo o skutek zcela nepředstavitelný, ve své podstatě nemožný.

Ačkoliv Barghan sám se již několikrát utvrdil, že je to bohužel pravda, jeho mysl stále nedokázala tuhle skutečnost plně zpracovat. Věděl, že je to chyba v jeho vlastním úsudku, ale i když si to uvědomoval, nedokázal se přinutit lži a zrady přijmout, přestože je viděl na vlastní oči.

Ale nyní, poprvé za několik lun, měl pocit, že to dokáže.

Otrávit studnu! Akt, v němž není ani špetka cti a jímž se každý minotaur odsoudí k očistci v Taurově království. Najednou jako by viděl svět jasně.

Ohlédl se po šamance opět klečící s rukou zabořenou v bahně. Zdálo se, že naslouchá něčemu, co slyší jen ona.

„Další tu už nejsou," prohlásila po chvíli. „Můžeš se s klidným svědomím připojit ke svým druhům v boji proti horalům."

Barghan si ji podezřívavě měřil.

„Chceš mě mít pod dohledem?" zeptala se přímo.

Barghan pohlédl na hliněnou nádobu ve své ruce. „Objevíš se tu pár zvonění předtím, než se sem vplíží skupina zrádců, kteří se pokusí otrávit studnu. Jaká šťastná náhoda, že jsi tu byla, abys nás varovala."

„Myslíš, že jde o lest, jak si získat tvou důvěru?"

Přikývl. Vzápětí si ale uvědomil, že tomu ve skutečnosti nevěří. Sám přece viděl, že ji před útokem varovala bohyně — vždyť se pokoušela varovat i jeho! —, a pochyboval, že by Tyrinae pomáhala nastrčené figurce utgharovců s nekalými úmysly.

„Kdo jsi?"

„Už jsem to řekla: Unifarea."

Povytáhl obočí. „To není žádné vysvětlení."

„Nic z toho, co bych řekla, by neumenšilo tvé podezření vůči mně."

„Pravda o tom, co chceš sigurovi, by mohla."

Una zavrtěla hlavou a bezmyšlenkovitě se dotkla váčku u pasu. „Pochybuji."

Barghan si ji důkladně prohlédl, už když vystupovala z voru, ale nyní si rovnal jednotlivé detaily do nových souvislostí.

Unifarea byla praktikující šamanka, což znamená, že musela podstoupit rituál zasvěcení, i když jí chyběl srpek měsíce na čele. K tomu muselo ale dojít ještě na Pláních, tudíž se nejspíš nenarodila vyhnancům za hranicemi, jak se Barghan zpočátku domníval. Jenže kdyby ji vykázali za nějaký zločin, věděl by o tom, protože by takové rozhodnutí vydal jeho otec. A o vyhnané šamance se nikdy nedoslechl.

Nabízela se možnost, že sama dobrovolně utekla — a kdo by se divil, pokud ji šamanky nutily už v útlém věku k rituálnímu zjizvování. Nikdy ale neslyšel, že by k něčemu podobnému došlo, a problém mimo jiné spočíval i v tom, že symboly vyryté v Unině kůži nebyly vždycky jen posvátné a bylo jich příliš mnoho. Oheň z náměstí ozářil Uninu levou tvář a Barghanův pohled spočinul na jizvě ve tvaru spirály.

Pořád to ale neřešilo jeho dilema, zda je nevinná a skutečně přišla v tuhle dobu jen náhodou, nebo jestli je spolčená s Utgharem. Jak si pak ale vysvětlit varování Tyrinae…?

Una kusem látky, kterou odtrhla od suknice jednoho z mrtvých bojovníků, setřela krev a kousky tkáně z obou okovaných konců své tyče. Barghan palici jednoduše omyl vodou ze studny. Pak společně stáli mezi těly zabitých útočníků a mlčeli.

Uně to vyhovovalo. Mluvení ji unavovalo. Za jedno odpoledne toho řekla nahlas víc než za posledních několik let dohromady. I v tomhle jí chyběl Nerghan — rozuměl jí beze slov. Teď nebyl vhodný okamžik, aby ji přepadl smutek. Jenže jakmile o svém příteli a učiteli začala přemýšlet, nedokázala přestat.

Jeho příběhy ji ukolébaly ke spánku víckrát, než dokázala spočítat, a jeho rady jí nejednou zachránily život, ačkoliv je zpočátku nesnášela a považovala je za zbytečné. Nerghanův hlas, jeho pouhá přítomnost, jí chyběla tak, že to ani nedokázala vypovědět. Jeho odchod zanechal Uně v srdci krvácející ránu, jíž ani těch několik lun uběhlých od jeho smrti nedokázalo zacelit. Nebrečela kvůli němu — nedokázala to, i když jí nezřídka vzlyky stahovaly hrdlo. Občas si přála, aby byla schopná pláče.

Náhle jí došlo, že Nerghanovu sekeru nechala ve středové chýši. Nejraději by se pro ni rozběhla, ale nechtěla riskovat, že by Barghan zjistil, jak moc jí na předmětu zabaleném v tlumoku záleží.

S návratem naštěstí nemusela čekat dlouho — k náměstí se postupně blížily roztroušené skupinky minotaurů. Někteří byli viditelně zranění, ale Una nedokázala říct, zda někdo zemřel. Vzhledem k dobré náladě, v níž se všichni i přes zranění zdáli být, o tom pochybovala. Povznesenost však vydržela jen do doby, než si příchozí všimli mrtvol u studny.

„Další tři leží cestou k Tyrinae," oznámil Barghan. Několik minotaurů se beze slova vydalo směrem k soše bohyně a chvíli nato už nesli těla zpět na náměstí.

„Utgharovci," odplivl si Vitharg znechuceně, když si všiml jejich rudého válečného zdobení. Z boje s horaly si odnesl lehký šrám na paži, jinak se zdál být v pořádku.

„Pokusili se otrávit studnu, ale díky Unifaree se nám je podařilo zastavit — dostala včasné varování od Tyrinae."

Vitharg se na šamanku podezřívavě zadíval.

„Když jsi jich zvládnul tolik, ani nemusíš litovat, žes nevyprášil kůži těm zrzounům z hor," ozval se jeden z přihlížejících. Barghan jeho domněnku nevyvracel, i když se zamyslel nad tím, zda to Taurus nebude považovat za lež, až bude vážit jeho duši. Přivlastnil si cizí zásluhy, ale jen těžko by teď někomu vysvětloval, že dva ze zrádců zabila Una a další dva slušně zřídila, než se k nim on sám vůbec stihl dostat.

„Musíme vesnici lépe chránit, podobné útoky se mohou opakovat."

„Myslíš, že to naplánovali tak, aby se jejich útok kryl s výpadem horalů?"

„Nepochybuji o tom."

„Nevěřím, že by otrávili studnu," ozvala se jedna s přihlížejících šamanek.

Barghan jí podal hliněnou nádobu a smutně přikývl. „Také jsem tomu nevěřil, dokud jsem to dnes sám neviděl."

„Není divné, že se tady objeví nějaká zjizvená minotaurka a chvíli nato na nás zaútočí utgharovci, které ale náhodou včas odhalí?"

Achanea s Virthagem věnovali Barghanovi tázavý pohled. Zjevně je pálila ta samá otázka.

„Souhlasím, že je to příliš mnoho náhod najednou. Ale nemůžeme někoho obviňovat, aniž bychom měli řádné důkazy. Proto jsem se rozhodl Unifareu doprovodit k sigurovi, aby celou situaci zhodnotil na základě *Kodexu*."

Vesničané na něj chvilku hleděli, ale pak začali přikyvovat. Byli s jeho rozhodnutím spokojeni, na rozdíl od jeho společníků. Achanea byla očividně naštvaná, protože verdikt odporoval jejich původním plánům. Vithargův výraz se sice nezměnil, ale Barghan poznal, že ani jemu tenhle závěr není po chuti.

„Spalte mrtvé na společné hranici a radujte se z dnešního vítězství.“ Pak se černý otočil k Uně a svým dvěma přátelům a pokynul, aby ho následovali.

Společně se usadili kolem stolu ve středové chýši dostatečně daleko od případných slídivých pohledů. Většina obyvatel přívozní vesničky naštěstí plnila jeho příkaz ohledně mrtvol utgharovců nebo venku u ohně zapíjela boj s horaly.

„Říkala jsi, že tě přivedla válka — tak tady ji máš z první ruky,“ promluvil Barghan k Uně. Ta si mezitím zkontrolovala, zda jsou všechny její věci na svém místě. „Co o našem sporu víš?“ vyzvídal.

„Že byl postaven na jedné velké lži.“

Achanea zalapala po dechu. „Jak se opovažuješ? Jak si může vyvrženec jako ty dovolit takhle mluvit o něčem, čemu vůbec nerozumí?“ Už už sahala po noži, ale Barghan ji zadržel.

„Silná slova na někoho, kdo doposud žil mimo Pláně.“ Ačkoliv odpověděl mírněji, význam byl tentýž.

Una pokrčila rameny. „Celá tahle válka se táhne už víc než dekádu, i když to není na první pohled patrné, a byla rozpoutána vlivem lži. Jen to doposud nikdo nechtěl vidět. Nebo říct nahlas,“ dodala. „Kdyby nebylo téhle zaslepenosti, mohlo být dávno po všem. Takhle se minotauři mezi sebou vraždí ve spánku a tráví si vzájemně studny. Ve skutečnosti ale nikdo nemá dost odvahy, aby se pustil do otevřeného boje a vyřešil spor jednou provždy.“

To už bylo na Achaneu příliš. Využila své blízkosti a sekla po Uně nožem s kostěnou rukojetí. Mladá šamanka jejímu útoku hravě uhnula, popadla ji za zápěstí a zkušeným pohybem jí zbraň vykroutila. Achanea se po ní ohnala pěstí druhé ruky, ale Una ránu vykryla. Vzápětí minotaurku dvakrát bodla prsty do ramene a Achanee rázem zůstala ruka viset bezvládně podél těla.

„Cos jí to udělala?“

Než se Vitharg stačil na Unu také vrhnout, Barghan ho zadržel.

„To stačí!“ zahřímal. „Vy dva toho nechte a ty,“ ukázal na Unu, „važ lépe svá slova.“

„Nebudu mlčet jenom proto, že se vám nelíbí, co říkám.“

Barghan se zhluboka nadechl, aby se uklidnil a nepraštil ji. „Dnes jsi nám pomohla — nebýt tebe, stala by se tahle vesnice neobyvatelnou. Ale i když jsem souhlasil, že tě vezmu k sigurovi, neznamená to, že budu trpět tvé urážky.“

„Nepotřebuji tvé svolení, abych navštívila sigura, ani tvůj doprovod,“ utrhla se na něj Una.

„Ale potřebuješ,“ protáhla posměšně Achanea, která si masírovala znecitlivělou ruku. „Bylas tu vůbec někdy? Jak chceš bez nás dojít až do Oritgharu?“

Ačkoliv to Una přiznávala jen nerada, na jejích slovech něco bylo.

Barghan přikývl. „Nemluvě o tom, že bez nás bys s těmi svými kroužky daleko nedošla. Ne všichni minotauři jsou tak tolerantní jako já, aby tě s nimi nechali beztrestně běhat po Pláních.“

Una se na Barghana zamračila — nelíbil se jí jeho povýšenecký tón.

„Ale když jsem zabila ty dva u studny, přišly ti mé kroužky vhod, co?“

„O čem to mluví?“ ozval se Vitharg. Ne, že by nevěřil Barghanovým dovednostem, ale i jeho překvapilo, že zabil v tak krátkém čase pět válečníků a sám vyvázl bez zranění.

„Zabil jsem sám jednoho z útočníků a dva jsem pouze dorazil,“ přiznal černý.

Achanea mu věnovala pobouřený pohled. „Měls to říct hned venku!“

„Měl,“ připustil.

Pak se šamanka opět zaměřila na Unu. „Jak jsi něco takového dokázala?“ Ona sama měla slušný výcvik, ale nemohla říct, zda by si poradila se čtyřmi útočníky. Zjizvená cizinka byla navíc příliš mladá a nemohla podle ní mít šamanský výcvik. Vrtalo jí proto hlavou, jak přišla ke svým dovednostem.

„To by mě taky zajímalo,“ přisadil si Barghan.

Una si povzdychla. Pak si s určitým zaváháním stáhla své kroužky cti a položila je před trojici na stůl. Chvíli se jich nikdo nedotkl, jako by to byl had, který se je chystá uštknout. Nakonec se osmělil Barghan, jemuž předně bylo stejně gesto určeno, a vzal je do dlaní. Na levém bylo jméno. Nic víc, jen: Unifarea. Pravý kroužek ale zdobila celá řada drobných rytin a černý si je důkladně prohlížel ve skomírajícím světle ohniště a svíček. Všechny znaky poznával, nic neobvyklého. Lovec, vítěz čestného souboje — bez něj by ani na kroužky neměla nárok —, stopař… Trochu ho zarazil znak pro šamanku. Po tom, co Una předvedla, nepochyboval o jejích schopnostech, ale přemítal, kdo rozhodl, že si může tenhle znak přidat do své sbírky.

Když šperkem ještě kousek pootočil, padlo světlo na symbol, který v první chvíli nepoznal. Při bližším zkoumání mu ale došlo, že se s ním setkal už nesčetněkrát, jen ne v této podobě.

„Válečnice?“ zeptal se. V hlasu mu zaznívalúdiv, výsměch, ale i podráždění. „My nemáme válečnice.“

„Neměli jste,“ opravila ho nevzrušeně.

„Je to proti *Kodexu*,“ ozvala se zlobně Achanea.

„To bezpochyby je,“ přikývla Una.

„Přijdeš sem, dožaduješ se schůzky se sigurem, aniž bys řekla, co tě přivádí, porušuješ *Kodex*, a ještě čekáš naši pomoc?“

„Nečekám, o nic jsem se neprosila, pokud si pamatuji.“ Sáhla po svých kroužcích a než Barghan stihl zareagovat,

držela je mezi prsty. Nasadila si je a sebrala z lavice, na níž seděla, tlumok s mošnou. „Byla jsem upřímná. Jmenuji se Unifarea a přišla jsem proto, že zuří válka, kterou přehlížíte. Kdybyste se jen trochu zajímali o svět venku, věděli byste, kdo jsem, a dostali byste tak všechny svoje odpovědi."

„Ty můžeme dostat i tak," zamručel Vitharg.

„A taky dostanete," přisvědčila. Do očí jí pronikla zlatá, když dodala: „Ale až ve chvíli, kdy k tomu nadejde čas. Ne dřív, ne později."

Barghana z jejích slov obešel chlad.

„Můžeš spát tady, jestli chceš, nikdo tě nebude rušit," ujistil ji, když viděl, jak Una vstává. „Dal jsem slovo, a to neporuším. I když Taurus je mi svědkem, že bych tě nejradši nechal převézt zpět přes Plortu na calašskou půdu."

Oči jí znovu zazářily zlatými tečkami. „Oba víme, že bys mě mnohem radši v té řece utopil."

„Kdyby se tím vyřešily moje problémy, tak klidně," přiznal bez okolků. Vstal a pokynul ostatním, aby ho následovali ven.

Jakmile si Una byla jistá, že je trojice minotaurů opravdu pryč, svezla se na zem, zády se opřela o jeden z nosných sloupů budovy a zhluboka oddechovala. Záchvat paniky, který se jí v posledních okamžicích zmocnil, pomalu odeznívал. Když jí šamanská magie přinesla vidinu, v níž se topí, málem doopravdy zapomněla dýchat. Během dne to bylo už podruhé, kdy se nad ní v mysli zavřela hladina a ona klesala ke dnu. Tušila, co se jí Tyrinae snaží naznačit, ale nebyl to konec, který by vítala.

Dosáhla svého — půjde k sigurovi —, ale stihla si za jedno odpoledne udělat celou řadu nepřátel. Když jí Tyrinae dovolila nahlédnout do budoucnosti a ukázala jí útok na vesnici, Una si myslela, že si tím nakloní Barghana a jeho přátele. Intuice jí napovídala, že Barghanova důvěra bude klíčová. Jak se ale zdálo, zatím dosáhla naprostého opaku.

Roztáhla si plášť u dohořívajícího ohniště, hřála se v teple a hleděla do řeřavých uhlíků. Ten pohled ji uklidňoval a ona se mohla v myšlenkách nerušeně probírat posledními událostmi.

Uznávala, že její příchod v tenhle den a následný zásah při obraně vesnice mohou ve výsledku působit podezřele. Asi vážně může být ráda, že ji Barghan neshodil z voru do řeky, kde by ji proud odnesl daleko od Plání.

Přemýšlela, jestli se Nerghan nemýlil, když si myslel, že jeho návrat něco změní. Jen pomyšlení na to, že by se minotaur odhodlal k otrávení studny, jí způsobovalo nevolnost. Nikdy by ji nenapadlo o něčem takovém byť jen uvažovat! Možná už je pro ně jako pro druh pozdě…

Hlavou jí prolétla myšlenka, za niž se vzápětí zastyděla. Jestliže mohly okolnosti zlomit Nerghana, vzor toho, jací by minotauři měli být, neznamená to, že celý jejich lid podlehl úplně stejně? Co když už pravda nic nezmůže?

Zašmátrala rukou ve svém tlumoku, až pod vrstvou oblečení a voskovaného plátna konečně nahmatala chladný kov sekery. Trestající — to jméno pořád něco znamenalo. A Nerghan také pořád něco znamenal. Musela věřit, že tomu tak je.

S pohledem upřeným do uhlíků, v nichž jí před zraky tančily rohaté postavy, a rukou na sekeře se pomalu propadala do spánku. Nevnímala vítr, který pronikl dovnitř a přinesl s sebou pach řeky, ani stopy kouře vířící jí nad hlavou a tvořící mlžné postavy. Kouřoví minotauři pod stropem sváděli líté bitvy a slavili četná vítězství. Byla mezi nimi i jedna viditelně menší postavička máchající kolem sebe dvouhlavou sekerou. Zbraní, která jí nepřísluše a jejíž vlastnictví by ji mohlo stát všechno. Ale ostatním to nevadilo, bojovali po jejím boku a objímali ji, když bylo po všem. Tahle iluze patřila k jedněm z nejkrásnějších, jaké pro ni Tyrinae kdy vytvořila. Škoda že byla jen z kouře.

„Pěkněs to zvoral," obvinil Vitharg černého, jakmile se ocitli o samotě, daleko od zvědavých uší. Barghan se po něm ohnal pěstí a zasáhl ho do brady. Vitharg to měl čekat — minotauři jsou na slova spojující je s tažným dobytkem hákliví.

„Za dnešek jsem si vyslechl dost urážek, abych je toleroval ještě tobě," zamručel.

„A kdo za to může?" zeptala se Achanea. „Vůbec ses s tou zjizvenou neměl bavit."

„Tys neviděla, co já," zašeptal.

„A co? Její hnědá kukadla?" odsekla znechuceně. Barghan měl co dělat, aby ji také neuhodil. Když na to přišlo, jejich druh si nehrál na přehnanou galantnost k ženám.

„Chtěl jsem ji těsně před příjezdem horalů zkontrolovat, pro jistotu. Našel jsem ji klečet před sochami ve středové chýši. Hrála a snažila se dostat do transu."

Achanea zpozorněla. Šamanka se chovala vůči projevům boží moci s patřičným respektem.

„Kouř v místnosti jako by ožil. Ovíjel ji, vytvářel kolem ní různé obrazy a pak…" Nevěděl, zda by měl své domněnky vyslovit nahlas, aby ho přátelé neměli za blázna.

„Pak co?" vybídl ho Vitharg.

„Přísahám, že se socha Tyrinae pohnula. To asi není správné slovo," dodal, když viděl výrazy svých společníků. „Spíš jako by ji najednou obestřela další Tyrinae z kouře, a ta se té zjizvené minotaurky dotkla."

Chvíli mezi nimi panovalo ticho.

„Mohla to být jen hra světla a stínů," navrhla Achanea, ale neznělo to přesvědčivě.

„Mohla," připustil Barghan, „ale nemyslím si to."

„Takže tvrdíš, že šamanka, s níž komunikují bohové, nemůže být nastrčený špeh zrádců?" zeptal se Vitharg přímo. „Nemůžeš svou důvěru založit čistě na tom, co si myslíš, žes viděl."

„Řekl jsem snad, že jí věřím?“ odsekl Barghan podrážděně. „Ale…“

„Ale co?“

Zaváhal. „Tyrinae mi ukázala něco z toho, co ukázala jí — studnu a bojovníky. Ale já si obrazy nespojil tak rychle jako Unifarea. Nebýt jí, stihli by studnu otrávit.“

To jeho společníky přece jen na chvíli umlčelo.

„Tak se jí podívej do hlavy,“ navrhla Acha nesměle.

Barghan po ní střelil vzteklým pohledem. „Ne!“ Zhluboka se nadechl. „Víš, že to nedělám. Podezřelá nebo ne, bez jejího souhlasu ji něčemu takovému nevystavím. A vážně nepotřebuju, aby zrovna ona věděla o mém tajemství.“

„Ať už ji sem dovedla Tyrinae, nebo něco horšího, bude dobré mít ji na očích.“

Barghan přikývl. „Proto jsem taky souhlasil, že ji doprovodíme za sigurem.“

Achanea na něj zamyšleně pohlédla. „Nevím, co tvůj otec řekne tomu, že přivedeš do Oritgharu vyvržence.“

„To se nejspíš brzy dozvíme,“ odpověděl tiše černý.

V šeru chýše Unu pozorovaly dvě postavy. Samy jako by byly tvořeny šedavými nitkami kouře, který může kdykoliv odvát vítr.

„Děláš jí to příliš snadné,“ zamručel Taurus.

„Kdybys jí to tak neztěžoval, nemusela bych jí tolik pomáhat,“ odsekla mu jeho družka. „Vážně jsi musel nechat Nerghana zemřít?“

„Přál si to,“ oponoval jí vysoký minotaur. „Patřil k mým nejvěrnějším válečníkům. Za co bych stál, kdybych takovým jako on neplnil jejich přání?“

Tyrinae se na chvíli zasnila a její tvář při tom zjihla. „Je pravda, že Nerghanovo setkání s malým Hirghanem bylo dojemné," uznala. Pak se ale na druha zamračila. „To však nic nemění na tom, že nemáš právo mě obviňovat z přílišného napomáhání."

Taurus povytáhl obočí. „Ne? Myslím, že třeba taková Achanea by se mohla cítit uražená, kolik pozornosti věnuješ Uně. Dokonce jsi jí ponechala šamanskou moc mimo Pláně."

„Nikdo se ke mně nemodlí tak vroucně jako ona. Za co bych stála, kdybych takovým modlitbám nevyhověla," pronesla a záměrně přitom napodobila Taurovo předchozí prohlášení.

„Je pravda, že i ke mně se modlí víc než celá řada jiných," přiznal Taurus. „Ale proč jsme vůbec tady?" dodal podezřívavě.

Tyrinae se sklonila nad mladou šamankou a průsvitnými prsty jí jemně odhrnula z čela několik pramenů vlasů uvolněných z copu, který Una nosila zapletený mezi rohy.

„Chci, aby dnes měla klidné spaní," odpověděla prostě.

„To kouřové divadýlko, cos jí předvedla, nestačilo?"

Duch bohyně si stoupl a opřel si ruce v bok.

„Shodli jsme se, že nechceme, aby naše děti vymřely. A pokud toho chceme docílit, musíme je občas postrčit správným směrem."

„Nevím, kdo je udělal tak zpátečnické," rýpl si Taurus.

„Nejspíš ten samý, kdo je stvořil tak zabejčené," oplatila mu stejnou mincí.

Do chýše pronikl chlad a kouř se pomalu rozplýval, zatímco po zemi se plížily nepřirozeně temné stíny. Nebyla to jen noční tma, ale neprostupná čerň, absolutní absence světla. Tyrinae na jeden z plížících se stínů dupla přízračným kopytem a temnota se na okamžik rozplynula.

Znovu se obrátila ke svému druhovi. „Pokud chceš, aby za čtyři dekády ještě nějací minotauři vůbec existovali, tak mi teď pomůžeš."

„Tím, že si budu hrát na chůvu?“

„Ano, přesně tím,“ přisvědčila.

„Už mluvíš jako Achron,“ zamručel. Následoval ale jejího příkladu, a jakmile se k Uně začal pokoutně plížit další stín, rozdupl ho. Una je přitahovala jako plamen můry.

Noc značně pokročila a Taurus začal pociťovat únavu. Byl sice bohem, ale to neznamenalo, že byl všemocný, jak se tradovalo. Noční stráž u mladé šamanky ho stála značné množství sil.

„Dalas jí ze sebe příliš, měla bys její moc umenšit,“ navrhl družce, když se jejich kouřové postavy na okamžik posadily na zem, aby si odpočinuly. „Jestli to neuděláš, potáhne si s sebou tyhle stíny dál, nikdy se to nezlepší. Sama to víš — čím jasnění plamen, tím víc můr.“

„To by nepomohlo,“ oponovala mu Tyrinae. „Dokud se nesmíří s tím, kým je — dokud dobrovolně nepřijme své vzpomínky —, budou ji pronásledovat.“

„A do té doby ji budeš pořád strážit, jako by byla nějaké mládě?“

„Já ne,“ mrkla na něj.

Zvenku se ozval šramot a obě postavy zmizely.

Do chýše nahlédl Barghan. Neodpustil si, aby zjizvenou cizinku nezkontroloval. Ležela schoulená u vyhaslého ohniště a spala. Když k ní pronikl noční chlad z poodhaleného vchodového závěsu, maličko sebou trhla. Přetočila se na bok a přetáhla přes sebe plášť, ale neprobudila se. Stíny, které se kolem ní do té doby plazily, zmizely. Té noci se už neměly vrátit.

Když Barghan odešel, Tyrinae zašeptala: „Až budeš připravená, zbavíš se jich sama.“

Z dálky k ní ještě dolehl druhův hlas: „Pověz, jak často se mýlíš ve svých signách?“

„Zhruba stejně často jako ty ve svých sigurech.“

„Takže jsme odsouzeni k záhubě.“

Bílá minotaurka se usmála. „Měj přece trochu víry v ty, jež jsi stvořil, drahý."

Una stála před zdánlivě nekonečnými lány vysoké trávy a hleděla na kalný úsvit. Podzim se hlásil o slovo a vládu nad krajem již definitivně převzal Taurus. Blížil se konec roku, staré umíralo, aby se mohlo zrodit nové. Una přemítala, zda mohou spolu s tím umřít i staré křivdy, sváry a nepokoje, nebo jestli s krátícími se dny naopak odchází naděje a odvěké hodnoty, na nichž už brzy nebude záležet.

Stála před žloutnoucím trávovým mořem a váhala s prvním krokem. Nepamatovala si, že by jí chyběla odvaha, ale nyní se zdálo, že ji všechna opustila.

Znovu, již po několikáté, si ve snaze oddálit okamžik, kdy vstoupí do srdce Plání, zkontrolovala své věci. Jako by tušila, co všechno tam na ni čeká — včetně jejích vlastních vzpomínek. Dřív nebo později bude muset čelit pravdě o vlastní minulosti i pravdě o Nerghanovi, a netušila, jestli na to vůbec kdy bude připravená. Věděla, že tím přijde o poslední zbytky naivních iluzí, které si pečlivě schraňovala a hýčkala. Přemítala, zda je taková ztráta přáním bohů — chápou to snad jako nutnou oběť? — a přemýšlela také nad tím, zda je ochotná tuhle oběť přinést. Ještě před pár dny by bez váhání odpověděla, že ano. Ale nyní si tím nebyla tak jistá. Stačil den strávený s jejím vlastním národem, aby začala pochybovat o svém poslání.

Není to mé poslání, opravila se v duchu. *Je Nerghanovo, já ho jen držím při životě.*

Znovu zkontrolovala tlumok. Sekera byla pečlivě zabalená ve voskovaném plátně. Kolem ní nastlala těch pár kousků ošacení, které měla, a skromné zásoby jídla. I když

se snažila, každému muselo dojít, že její zavazadlo skrývá zbraň. Jen se modlila, aby nikdo neodhalil, že se jedná o dvouhlavou sekeru. Kromě samotných válečníků a jejich synů neměl nikdo právo na posvátnou zbraň sahat. Kdyby ji u ní našli, mohla se sice vymlouvat, že sekeru nese sigurovi jako výraz úcty k mrtvému, ale nevěděla, jestli by jí taková lež vůbec přešla přes rty. A jakmile by si sigur Trestající vyžádal, nedokázala by se jí vzdát — znamenala pro ni příliš mnoho.

Upravila si popruhy na ramenou, aby ji neřezaly. Prohlédla obsah mošny se šamanskými zásobami bylinek a malým bubínkem, dárkem od Nerghana. Již ze zvyku se dotkla váčku u pasu, v němž se skrývalo jedenáct kroužků cti — trofeje, které Nerghan za dlouhé roky vyhnanství sesbíral, aby dokázal svou nevinu. Všechno bylo na svém místě. Už nemohla otálet.

Sevřela bojovou tyč a vykročila.

Jakmile se její kopyto dotklo prvních stébel trávy, projelo jí tělem příjemné zachvění. Udělala ještě několik dalších kroků, než se za ní lány se spokojeným zaševelením zase zavřely. Čekala, že tráva po jejím průchodu zůstane zašlapaná do stále ještě mokré hlíny, ale nestalo se tak. Stébla se opět hrdě tyčila k nebi a kývala se v neexistujícím vánku. Připomínalo jí to tanec. Váhavě se dotkla travin po svém boku. Překvapilo ji, jak jsou hebké. Rostliny se k ní začaly natahovat a Una zaskočeně ruku stáhla. Pak se ale osmělila a znovu ponořila dlaň do trávového moře.

Lány kolem ní zašuměly a Una měla pocit, že v ševelení rozeznává tiché, šeptavé hlasy.

Vítej zpět, vítej… Tolik jsi nám scházela…

Zasmála se, nemohla si pomoct. Radostný zvuk, který z ní vyšel, ji samotnou zaskočil. Roztáhla obě paže a prsty projížděla skrze stébla vysoké trávy, která na její laskání odpovídala spokojeným šepotem. Rostliny se k ní nakláněly, jak

se snažily pocítit alespoň nakrátko dotyk její dlaně. Všechny Uniny pochyby byly rázem pryč, cítila se sebejistá. Věděla přesně, co musí udělat. A stačilo tak málo — když viděla, že ji Pláně přijaly, přestalo záležet na zášti ostatních minotaurů. Protože jestli ji její země uznala za svou, nic víc nepotřebovala. Litovala, že se nerozhodla vrátit dřív.

Věci se dějí, až když nadejde jejich čas.

Nerghanova slova se mnohokrát ukázala pravdivá a Una nepochybovala, že by měl pravdu i tentokrát. Bylo určeno, aby sem přišla přesně v tyhle dny, ne dřív, ne později. Mělo to nějaký vyšší smysl a nebylo na ní, aby ho zpochybňovala. Nejistoty si užila až dost, teď je na čase jednat. Musí splnit sliby, které dala.

Tráva kolem ní souhlasně zašuměla, jak vycítila její rozhodnutí. Una nepotřebovala souhlas Plání, ale potěšil ji. Zastyděla se za své předchozí váhání, kdy na okamžik ztratila kuráž a s ní i svou cestu. Ale nyní před ní ležela zcela jasně — a vedla do Oritgharu.

Barghan s Vithargem a Achaneou ji pozorovali od sochy Tyrinae.

„Už chápu, co ses nám včera snažil říct," pronesla Acha tiše, když nevěřícně sledovala, jak se lány trav kolem zjizvené cizinky klaní. Jinak se to nedalo popsat. Všechna stébla ve vzdálenosti dobrých tří stop od mladé šamanky se k ní nakláněla, jako by jí chtěla vzdát hold.

„Pláně ji vítají doma," zašeptal Vitharg.

„Proč by měla naše země vítat vyvržence?" opáčila Acha.

Možná proto, že není vyvrženec, ale ztracená dcera, napadlo Barghana.

Vitharg pokrčil rameny a dál to nerozváděl, nechtěl se hádat hned po ránu. Události posledních dní všem řádně pocuchaly nervy. Rozuměl, proč v té mladé cizince jeho společníci spatřují určitou hrozbu. A přestože jejich tvrzení nezpochybňoval, rozhodl se v jejím příchodu vidět spíš

dobré znamení. Její zásah při přepadení působil podezřele, ale proč zavrhovat možnost, že ji za nimi opravdu dovedla prozřetelnost?

„Co hlášení o bezrohém?“ zeptal se Barghan, aby změnil téma.

„Poslední zprávy zmiňují, že se pohyboval v okolí vesnic dál na východ.“

Černý se zachmuřil. „Je vždycky o krok před námi. Myslíte, že o nás ví?“

„Pochybuji o tom.“

„Možná neví přímo o nás, ale rozhodně ví, že po něm někdo jde. Určitě ho hledají i utgharovci, aby ukončili ty jeho povídačky,“ nadhodila Acha. „Výborně, už je tu Hajirghan,“ dodala, když si všimla strakatého mláděte, které k nim klusalo mezi domy.

„Právě včas,“ přivítal ho Barghan a mládě se na něj zazubilo. Společně pak vyrazili k Unifaree, která stále s takřka dětinskou radostí procházela mezi stébly žloutnoucích trav sahajících jí až do pasu.

Když si všimla blížící se skupinky, úsměv jí zmizel z tváře. Překvapilo ji, že se k trojici minotaurů, s nimiž se seznámila předchozího dne, přidalo ještě mládě. Záhy si uvědomila, že je to tentýž chlapec, který včera přinesl Barghanovi zprávy o blížícím se útoku horalů.

Nemusela přemýšlet dlouho, než jí došlo, proč s sebou berou dítě. Nerghan jí to kdysi vysvětloval. Minotauři se nehodili k plížení a špehování ze stejných důvodů, proč nevynikali v plavání — byli příliš velcí, těžkopádní a pro choulostivé záležitosti neohrabaní. Proto vojenské jednotky nezřídka využívaly několik mláďat, která se mohla snáze dostat tam, kam bylo třeba. Mohla díky tomu získat celou řadu zajímavých informací o nepřátelích. A mohli je u toho samozřejmě také chytit. Ale nikdo nikdy netvrdil, že vysloužit si kroužky cti a úctu svého lidu je snadné.

Unu však zarazilo zbarvení chlapcovy srsti. Strakatá mláďata se rodila velice zřídka, alespoň tak to slyšela. Většinou žila na okraji společnosti stejně jako matka, jež je přivedla na svět. Věřilo se totiž, že taková žena se spářila s obyčejným tažným dobytkem. Podle toho, co všechno se Una naučila od lidí žijících v accadských zemích, teď chápala, že je to nesmysl. Křížení mezi obyčejnými zvířaty a minotaury není možné. Stejně tak by se žádné dítě nenarodilo ze svazku s člověkem. Ale ona se sotva nacházela v pozici, aby se pokoušela o této pravdě někoho přesvědčovat.

„Tohle je Hajirghan, v případě potřeby nám bude dělat průzkumníka," představil Barghan mládě. Una na něj kývla a chlapec jí bezeslovný pozdrav oplatil.

„Vyrazíme?" zeptal se Barghan. Una přikývla.

Černý se svými přáteli zamířil k cestě vedoucí z přívozní vesničky. Za nimi šel Hajirghan a Uně nezbylo nic jiného než se zařadit až na samý konec. Jen nerada opouštěla hřejivou přítomnost přátelských travin, ale podle toho, co o své domovině věděla, tušila, že podobné ostrůvky jsou rozesety po celých Pláních, snad tedy ještě dostane příležitost načerpat z nich útěchu a sílu.

Po chvilce zralých úvah se Una rozhodla necítit se uraženě, že jí nechali poslední místo v průvodu. Povznesla se nad to. Navíc si díky tomu mohla lépe prohlédnout své nové společníky. Barghan se za jasného dne zdál ještě mohutnější než včera v dešti, vlasy nosil podobně upravené jako ona — svázané v copu mezi rohy. Vitharg měl světle hnědou srst a nakrátko střižené vlasy. Oba měli tradiční suknice, sahající po kolena, se širokými zdobenými opasky.

Achanea byla oblečená podobně, akorát její opasek — stejně jako Unin — nebyl tak široký ani tolik zdobený. Na rozdíl od mužů měly obě ještě pevně utažené kožené živůtky. Příroda šamankám nenadělila tolik jako lidským ženám a jejich zahalování bylo spíš dílem nutnosti kvůli

boji než důsledkem stydlivosti — na tu si minotauři příliš nepotrpěli. Se svou pískově zbarvenou srstí nepředstavovala Achanea žádnou zajímavou výjimku — na rozdíl od Hajirghana a Barghana.

Většinu dne šli mlčky. Una nevyhledávala společnost ostatních a zdálo se, že oni jsou na tom stejně a nepotřebují být v její přítomnosti. Malý Hajirghan se po ní občas zvědavě ohlížel, ale ani on s ní nepromluvil. Una se tak mohla v klidu kochat pohledy do krajiny. Povozy vyryly koleje, které představovaly cestu, po níž šly, a vedly je dál do travnatého moře. Sem tam rovinu porušovaly zvlněné hrbolky kopců, ale žádný z nich nebyl příliš vysoký. Remízky nízkých stromů postupně přecházely v řídké, převážně listnaté lesy. Jeden z nich se už několik mil táhl po jejich levici.

Una si dokázala představit, jak stromy musejí být nádherné, když se na jaře zazelenají čerstvými listy. Nyní je podzim zbarvil do hřejivých tónů žluté a červené. Brzy se ale jejich holé větve začnou natahovat k pošmourně šedému nebi jako nepříjemné, nevítané připomínky nevyhnutelného konce.

Unu z toho přepadal podivný stesk. Přistihla se ale, že je jí v tuhle chvíli takové rozpoložení vlastně milé, jako by příroda kolem vyjadřovala její vlastní pocity. Přinášelo jí to jistou úlevu — připomínka, že po každé zimě přijde jaro, každý smutek přebolí a také, že aby se mohlo zrodit něco nového, něco jiného musí na oplátku zemřít, aby zůstala zachována rovnováha.

„Na chvíli si odpočineme," zavelel Barghan.

Jedli mlčky. Uně nikdo nenabídl nic ze svých zásob, takže se spokojila s okoralým chlebem, který si přinesla. Léta strávená cestováním Accadem ji naučila nebýt vybíravá. Achanea ji neustále sledovala a z jejího výrazu se dalo jasně vyčíst nepřátelství.

Uně jídlo pomalu hořklo v ústech, až ho skoro nedokázala pozřít. Tohle neměla zapotřebí. Vstala, přehodila si popruhy tlumoku přes ramena a chystala se vyrazit dál.

„Co to děláš?“ zeptal se Barghan podmračeně.

„Za chvíli mě zase doženete,“ opáčila a neurčitě ukázala k cestě, po níž šli k Oritgharu.

„Počkej!“ křikl za ní ještě černý.

„Neboj se, neuteču!“ slíbila a pak se poklusem rozeběhla pryč.

„Taurus aby to spral,“ zaklel. „Muselas na ni tak zírat?“ zlobil se Barghan, zatímco si balil věci, aby se mohl vydat za šamankou. Zbytek čtveřice ho následoval s podstatně menším spěchem. Když se ale vrátili na cestu, po Uně nebylo ani památky.

Barghan vzteky zaťal čelist.

„Slíbili jsme jí doprovod, ne vězeňský dozor. Neudělala v zásadě nic špatného,“ upozornil opatrně Vitharg.

Acha do něj šťouchla. „Jestli chceš rýt čumákem v blátě, tak pokračuj a ještě chvíli ho provokuj.“

„Má pravdu,“ uznal černý neochotně. „Navíc poslední tři dny pršelo, nebude problém ji vystopovat.“ Nikdo z nich nahlas nevyslovil, že pokud by se vůči ní Pláně chovaly stejně jako dnes ráno za vesnicí, nejspíš by nevystopovali vůbec nic.

Naštěstí pro ně se Una opravdu držela cesty. Když potkali povoz tažený šedivým oslíkem, majitel jim prozradil, že narazil na mladou minotaurku utíkající jako splašenou směrem na východ. Nepřišlo mu na ní nic divného, během té chvilky si nestihl všimnout jejích kroužků.

Copak Unifareu nenapadlo, co by se mohlo stát, kdyby někdo usoudil, že její vzezření je pro něj urážlivé? ptal se Barghan sám sebe v duchu. Nakonec to nevydržel a rozběhl se, aby Unu dohnali rychleji. Malý Hajirghan ale nezvládl jeho tempo příliš dlouho a zanedlouho museli zase zpomalit.

Bylo to k vzteku, ale Barghan se kvůli tomu na chlapce nedokázal doopravdy zlobit.

Una si zatím užívala nově nabytou svobodu. Neměla v plánu utéct — nebo alespoň ne na dlouho —, jen se jí nezamlouvala stávající společnost. Nevěděla, jak daleko je Oritghar, ale doufala, že bude mít tuhle nepříjemnou cestu brzy za sebou.

Minula statného minotaura s povozem a nedlouho poté ještě dva pěší válečníky. Všichni na ni hleděli jako na blázna, když kolem proklusala, ale nikdo si nestihl všimnout jejích kroužků. Tušila, že by asi opravdu málokdo byl natolik benevolentní jako Barghan.

Cesta ji zavedla mezi kopce a ona s nadšením sešla z vyjetých kolejí a na jeden z nich vystoupala. Když se dostala nahoru, srdce se jí na okamžik zastavilo nad tím výhledem.

Před ní se rozprostíraly lány ševelící trávy, kam až dohlédla. Stromy a nízké kopce doplňovaly stříbřité stužky potoků a říček a klikatící se cesta. Měla před sebou Pláně jako na dlani. Viděla drobnou vesničku, vzdálenou několik mil severně. Když na krajinu shlížela z výšky, pocítila náhlý respekt. Byla to nádherná země. Její země.

V jejím nitru se něco bolestivě sevřelo a ona si uvědomila, že je to touha. Touha někam patřit. Ne někam… patřit sem, právě sem. Chtěla Pláně nazývat svým domovem.

Kolem se prohnal vítr a přinesl k ní pachy z údolí — kouř z ohňů, vůni trávy a spadaného listí. V náhlém popudu si Una klekla a zabořila pravou dlaň do vysychajícího bláta.

Když tohle udělala kdekoliv jinde v Accadu, cítila jen slabé chvění, ale tady, v rodné půdě, bylo spojení s přírodou a s její bohyní mnohem silnější. Magie se jí prohnala žilami jako vichřice a pozlatila jí oči. Krev se jí rozezpívala náhlými možnostmi, které se před ní otevíraly.

Pláně jí požehnaly a ona je nezklame!

Když Barghan spolu s ostatními Unu dohnal, už se smrákalo. Ačkoliv byly její stopy stále patrné, bál se, že jim přece jen utekla. Místo toho ji ale našli v tábořišti, kterých bylo po Pláních rozesetých nespočet.

V připraveném ohništi vesele praskal oheň a na nedalekém stromě visela ulovená srna. Una ji stihla stáhnout a vyvrhnout. Část už se dokonce pekla nad ohněm a vzduchem se nesla příjemná vůně bylinek.

Una s Barghanem jako by uzavřeli nevyřčenou dohodu, že se k sobě začnou chovat uctivěji. Barghan na ni nezačal řvát, sotva ji uviděl, ačkoliv Taurus budiž mu svědkem, že by to nejradši udělal. A Una se rozhodla být vstřícnější než doposud a nabídla jim večeři.

Trojice dospělých minotaurů na maso nejdřív zahlížela s pochybami, ale Hajirghan jejich názor naštěstí nesdílel. Uřízl si pořádný plátek masa a začal ho spokojeně žvýkat.

„Nechci vás otrávit," prohlásila Una a sama si vzala poctivou porci.

Teprve potom ostatní následovali jejího příkladu.

„Co je to za bylinky?" chtěl vědět Vitharg.

„V Mowaku je používají na dochucování zvěřiny. Jsou pro ně skoro plevel, co roste každému na zahradě. Ideální by bylo přidat k nim trochu jalovce, ale ten už nemám."

I Barghan uznale zamručel: „Je to dobré."

„Moc si na to nezvykejte, už mi zbyla jen troška."

V průběhu večera spořádali celý úlovek a Una pak odnesla hlouběji mezi stromy zbytky — kosti, kůži a vnitřnosti —, které zahrabala. Pro nic z toho momentálně neměla využití a zvěř jimi určitě nepohrdne. Naučila se už s Nerghanem, že se nemusí bát predátorů, málokterý by si na minotaura troufl a na Pláních nežili medvědi ani arsové, kteří by mohli být tak bláhoví.

Když se vrátila, ostatní leželi rozvalení kolem ohně a povídali si.

„Tenhle příběh znám," mručel otráveně Hajirghan.

Acha se nedala. „Ale máš ho rád."

„Mám, ale chci slyšet něco nového."

„Třeba ti nějaký nový příběh poví Unifarea," nakrčila Acha čumák. S jistou teatrálností si vytáhla z vlasů jehlici a začala si s ní čistit špínu zpoza nehtů.

Hajirghan se pro tu myšlenku nadchnul. „Vážně?"

Než mu Achanea stihla jízlivě odpovědět, že si z něj jen utahovala, Una se k němu naklonila a zeptala se: „Jaké příběhy máš rád?" Viděla v tom zvídavém mláděti částečně samu sebe. Připomněl jí doby, ne tak dávné, kdy taky hltala příběh za příběhem.

„Všechny!"

„I ty, v nichž se boříš po kolena do sněhu a v lese číhají obrovští medvědi, kteří jsou na zadních vyšší než Barghan?"

Hajirghan se zatetelil. „Ano."

„Nepleť mu hlavy takovými nesmysly," obořila se na ni Achanea. „Kde by se asi vzal medvěd tak velký, že by byl větší než minotaur?"

Una zalovila v mošně a vytáhla z ní zub. Podala ho Hajirghanovi, aby si ho prohlédl. „Za hranicemi Plání je toho mnoho, o čem nevíte."

Barghan v jejích slovech jasně cítil posměšné rýpnutí.

„Je stejně velký jako moje dlaň," vydechl chlapec, když si zub bral. Prohlížel si drobné rytiny, kterými ho Una průběžně zdobila — ani nevěděla, co s ním chce dělat, prostě se ho nedokázala zbavit.

Barghan natáhl ruku, aby se také podíval. „Opravdu je to medvědí zub." I na něj udělal dojem — zvíře, jemuž patřil, muselo být skutečně obrovské.

„Kde takový medvěd žije?"

„V Mowaku."

„Tys byla v Mowaku?" vyzvídal Hajirghan dychtivě.

Přikývla. „Mowak jsem prošla skoro celý. Byla jsem až na severu u jezera Korami. Procestovala jsem i velkou část Radasu, a když jsem se vracela na Pláně, prozkoumala jsem i kus Calahu."

„Jaký je Mowak?" zeptal se Vitharg.

„Kopcovitý a z poloviny zarostlý neprostupnými jehličnatými lesy. Často tam prší a je tam nevlídno. I když tamní zimy nejsou tak strašné, jak se vypráví."

Hajirghan jí visel na rtech. „Líbil se ti sníh?"

Una pokrčila rameny. „Zvykneš si na něj."

„My tu moc sněhu nemíváme," řekl chlapec a zněl skoro zklamaně.

„Není zase tolik o co stát," zasmála se.

Ještě chvíli Hajirghanovi vyprávěla o svých cestách, než byl čas jít spát. Barghan rozdělil hlídky, ale Unu do nich nezahrnul.

„Říkala jsem, že nechci utéct. A rozhodně nemám v plánu vám škodit."

„Říkala, ale to neznamená, že ti věřím."

Una naklonila hlavu na stranu. „Myslíš, že patřím k těm, kteří umějí lhát?" Poznala, že ho svou otázkou zaskočila.

„Jak o tom víš?" Rezignovaně si odfrknul. „Proč prostě neřekneš, kdo doopravdy jsi a co tu chceš?"

„Jsem Unifarea a chci mluvit se sigurem."

Barghan otráveně protočil oči.

„Kdybych řekla víc, stejně bys mi nevěřil… přinejmenším ne teď."

Zkoumavě se na ni zadíval a Una mu pohled oplatila — až na to, že v jejích očích se mihly zlatavé tečky.

Ráno bylo chladné, ale Unu něco takového nemohlo zaskočit. U snídaně Barghan ostatním naznačil, kudy se bude ubírat jejich cesta.

„Do Oritgharu to máme tímhle tempem zhruba šestnáct dnů cesty — pokud všechno půjde hladce."

Una povytáhla obočí. „Očekáváš snad nějaké problémy?"

„To pověz ty mně," odvětil. „Zatím to vypadá, že jsi s tím, co se na Pláních děje, obeznámena víc než já." Hořkost v jeho hlase se nedala přeslechnout. Vpíjel se do ní očima a nakonec to byla Una, kdo jako první uhnul pohledem.

„Mám jisté povědomí o tom, co se tu děje," přiznala, „ale navzdory tvému podezření nevím víc, než jsem vám řekla dva dny zpátky."

Barghan se nezdál přesvědčený a Una nevěděla, co bude muset udělat nebo říct, aby pochopil, že *ona* není jejich nepřítel.

„Hodláš se dál potloukat na vlastní pěst, abychom tě museli neustále dobíhat, nebo půjdeš v klidu s námi?"

„Půjdu s vámi." Z jejích slov se však dala vyčíst jistá neochota. Nejraději by běžela, kam by ji nohy nesly, a nemyslela na to, co se děje, co má za sebou ani na to, co musí vykonat. Prostě by jen utíkala — dlouhé míle ticha a magie hučící jí pod kopyty. Útěšná samota, která by uklidnila její mysl.

Věděla však, že by to pro ni nemuselo dopadnout nejlépe. Věřila Barghanovi, když jí tvrdil, že jí doprovod zaručí alespoň určitou míru bezpečí.

Nakonec ale během dne přece jen mohla být se svými myšlenkami, protože s ní skoro nikdo nemluvil. Zatímco ostatní se spolu bavili, ji do hovoru nezatahovali. Vyhovovalo jí to. I přes to, že se mluvení snažila trénovat, ticho jí stále bylo příjemnější. Kdyby byla trochu odvážnější, musela by si přiznat, že se za své mlčení do jisté míry schovává. Umožňovalo jí uniknout od snahy navázat s ostatními kontakt.

Jak se zdálo, přinejmenším jeden člen jejich skupinky však její pohnutky odhalil. Hajirghan se v průběhu dne

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Kouř spáleniště**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.